

1.čtení: Iz 64, 1-8

2. čtení : 2. Korintským 5, 1-10)

Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. Proto zde sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským. Vždyť jen když jej oblékneme, nebudeme shledáni nazi. Pokud jsme totiž v tomto stanu, sténáme pod těžkým břemenem, neboť nechceme, aby z nás bylo svlečeno naše pozemské tělo, nýbrž aby přes ně bylo oblečeno nebeské, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem. Ten, kdo nás k tomu připravil a dal nám již Ducha jako závdavek, je Bůh. Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána - žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů nebo zůstáváme v cizině. Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé.

Když někdo staví nebo kupuje dům, počítá, že v něm budou bydlet ještě jeho děti. Nikdo si nepožizuje dům jen proto, aby sám měl do konce svého života kde bydlet. Dům musí přežít generace, je to příbytek trvanlivý. Jinak je to ovšem se stanem. Stan je nepřechodnější ze všech příbytků. Když někdo staví stan, ví, že v něm pobude jen pár hodin nebo nejvýše dní a pak jej zase sbalí. Je to nejprovizornější bydlení.

A každý, komu se už překulila čtyřicítka, velmi dobře chápe, proč apoštol Pavel přirovnává náš pozemský život k bydlení ve stanu, v tom pomíjivém příbytku, který ani tuze nechrání před nepohodou. Nikdo tu nebude bydlet natrvalo. Víme velmi jistě, že přijde den, kdy ten náš stan zase zabalíme. A jediné, o čem uvažujeme, je, aby to nebylo příliš brzy. Neboť my bychom ještě rádi vychovali děti k samostatnosti, přivedli je ke konfirmaci, k maturitě, k promoci, pohlídali vnoučata, než půjdou do školy...

Že je náš život provizorní jako stan, to tedy víme. Že bude jednoho dne stržen, to také víme. Ale apoštol předpokládá, že víme ještě i něco dalšího: *Víme přece, že bude-li stan ... stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama.* Věčný dům. Na rozdíl od stanu příbytek trvalý a pevný. Zda i toto víme? Že nás čeká, že je již k nastěhování hotovo „stavení překrásné“. Víme to? Počítáme s tím? Apoštol Pavel to snad věděl a počítal s tím - ale víme to i my? Nebo ne?

Jenže nás trápí také něco jiného. To stavení překrásné je snad již hotovo, připraveno k nastěhování - ale zda též pro mne? Zda my jsme připraveni, hodni, zváni tam vejít? Zda my se, zda já se tam dostanu? U vchodu přece bude kontrola a každý nebude vpuštěn. Napřed bude soud, *všichni se musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým.* A my uvažujeme, jak to tam na tom soudu asi bude vypadat. Náš *stan pozemského života bude stržen* a my se v plném světle Božího soudu objevíme nechráněni, jakoby v nedbalkách, ba *nazi*. Někteří lidé by to možná považovali i za výhodu. Soudí, že teprve až se zbaví svého hříšného těla, budou konečně krásní. Zatím nás tělo sužuje, musíme se starat o pokrm a ošacení a spánek a střechu nad hlavou a o potomstvo, musíme se pořád dohadovat s druhými lidmi, uzavírat kompromisy i se svými nejbližšími, zkrátka žijeme ve špatných podmínkách a poměrech - ale až konečně jednou to tělo svlečeme, tehdy se ukáže, co je v nás cenného, a oko soudce na nás spočine se zalíbením.

Jenže je to jinak, upozorňuje apoštol. Každý bude souzen podle toho, co působil v životě pozemském, „skrze tělo“, hodnocena nebude jen moje lepší stránka, ale já celý. Všechno bude zřejmé jak za poledního slunce, já nahý, bez fíkového listu svých zásluh domnělých nebo skutečných. „Kam odejdu, Pane, před tvým duchem?“ (Ž 139, 7). Není tmy tak černé, abych se v ní ztratil, není převleku tak důkladného, abych se v něm schoval.

Ale když ono je toho tolik, co bych potřeboval ukrýt a utajit. Některé věci i sám před sebou. Jsou věci, o nichž bych si přál, aby uplynuly do zapomnění, aby se o nich nemluvílo, aby se na ně nevzpomínalo, aby se o nich nemyslelo. Ale nejde to. Ani mezi lidmi to nejde. Natož na Božím soudu. Ten nerespektuje rozdíl mezi veřejným a neveřejným. To bychom měli respektovat my vůči sobě, nestrkat nos bližnímu do jeho soukromí, neslídít po jeho hanbě. Ale lidé to dělají tak rádi! Jenže vezme: Nám Pán Bůh svůj soud nesvěřil. Nám ne. Naštěstí.

A komu tedy? Pán Bůh svěřil svůj soud svému Synu, našemu Pánu Ježíši Kristu. Ano právě jemu, tomu, který se stýkal s hříšníky, obědval s kolaboranty, hovořival s nevěstkami. Ten, ano ten, nás bude soudit. Soudí nás už dnes naše okolí, naše děti, naše svědomí. Dobrá. Ale ten poslední soud má v rukou někdo jiný. Ten Ježíš, který byl pokoušen jako my, jak svědčí epistola Židům, který trpěl v těle více než my. Který poznal úzkosti a strach ze smrti. A hroznou opuštěnost i od svých nejbližších. A opovržení, nepřátelství, nedůvěru. A tíhu hříchu, když ji nesl na kříž.

Takového my máme soudce. Ten nás bude soudit. A položí nám otázku, vlastně ji již položil, vlastně nám ji opakovaně klade v každém kázání svého evangelia, vlastně nám ji klade i v těchto bohoslužbách: věříš tomu evangeliu? Věříš, že jsem přišel, abych tě hledal a zachránil? Věříš mi? Přijímáš ve víře to všechno, co jsem pro tebe podstoupil a vykonal? Anebo se raději u soudu budeš hájit sám, dovolávat se svého díla? Předkládat jako důkazní materiál svou výbornost, dobré vlastnosti a ušlechtilé snahy? Tak jak? Rozhodni se každý sám.

Neděli co neděli zní Kristovo evangelium. Neděli co neděli se opakuje nabídka. Kdo ji přijme, kdo uvěří, bude spasen, zachráněn na tom nejvyšším soudu. Vy, kteří ji ve víře přijímáte, máte již dnes garanci toho, že on sám vás provede vstupní kontrolou do Božích příbytků. A to bez ohledu na to, zda váš pozemský stánek bude stržen zítra nebo za rok nebo za deset let. Nechceme odejít příliš brzy, předčasně. Ale jediná předčasná smrt je umřít bez víry.

Ale komu Duch svatý víru dal a zachoval, ten do toho Božího stavení projde. Snad na soudu shoří všechno, co jsem skrze tělo vykonal, nezbude mi nic, na čem jsem si zakládal, snad si (jak se říká) s sebou do nebe vezmu jen maloučko, svou víru drobnou jako zrnko hořčice - ale nepůjdu tam nahý. Odložím všechno svůj věhlas, všechnu svou skvělost. Ale nazí nepůjdeme. Neboť ten nejmilostivější soudce, který nás miluje nad veškerou lidskou míru, nás zahalí do svého pláště, jak jsme to slyšeli z kázání proroka Izajáše: „Všechna naše spravedlnost je jako poskvrněný šat...”

A také: „Veselím se z Hospodina..., neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil pláštěm spravedlnosti jako ženicha..., jako nevěstu...” Až z nás spadnou naše šaty, nezůstaneme nazí. On nám poskytne svůj plášť. Plášť svého nekonečného, nepochopitelného milosrdenství. A jím zakryje všechnu naši ošklivost.

MODLITBA

Náš nebeský Otče, dokud bydlíme ve stanu tohoto pozemského života, dávej nám sílu, abychom zvládli a ustáli všechny těžkosti a nástrahy se ctí a tak, jak se Tobě líbí.

Pane Ježíši, věříme Tvému slovu, Tvému evangeliu, a proto se ve Tvém jménu každou neděli scházíme a slavíme Tě. A pokud někdy pod tíhou starostí, nemocí či práce naše víra zeslábne, prosíme, posiluj ji v nás. Amen